

Markó Béla

Póráz

Légy szíves, szagold meg, mondom,
meg vagyok hűlve, nem érzek semmit,
odatartom a szelet kenyeret,
készségesen beleszimatolsz, nem penészes,
aztán leülünk reggelizni,
az az igazság, hogy amúgy is
sokat romlott a szaglásom,
erről már írtam is egyébként valahol,
akár az erősen rövidlátók,
egészen közel kell hajolnom
még az ajtó előtt tobzódó leanderhez is,
hogy szédítő, fűszeres illatát magamba szívjam,
de nyilván így fogy el minden,
s mint annak idején nagyapámék egymástól
a spárgával megkötözött okulárét,
a szemedet is kölcsön kell kérnem,
hogy látod-e, miféle madár
tollászkodik a kert végében a szilvafán,
rozsdafarkú-e, veréb-e, rigó-e,
persze egyelőre én olvasom el neked
az apró betűs használati utasításokat,
távolra inkább te, közelre inkább én,
így osztjuk el a feladatot,
ki tudja, egyszer majd meghallani is te fogod
helyettem, ha szólít valaki,
először a magas hangok halkulnak el,
aztán a mélyebbek is távolodnak,
végül pedig eltompulnak a puha ujjbegyek,
érdesen ide-oda siklanak
a mellbimbókon vagy a combhajlatokban,
sokáig elidőznek a pihés nyakszirten,
ijedten megtorpannak, amikor a nedves ágyékba
belemerülnek, mint aki a réten véletlenül
zsombékosba tévedt,
és minél hamarább szabadulni akar,
előbb-utóbb átköltözünk egy vakvezető kutyába,
aki tulajdonképpen maga az Isten,

*mint ahogy egyelőre rád bízom
az illatokat, a madárzajt,
a fűben surranó gyíkot is,
a világ mind nagyobb részét adom át másnak,
nem is nagyon tudnék már semmit befogadni,
úgy képzem, hogy a halál is
egyfajta telítettség csupán,
amikor nem lesz szükségem saját testemre,
mert nélküle is elboldogulok,
míg nézem messziről, hogy eloldott pórázzal
nagyokat ugrik a mezőn,
majd továtúnik a mindenható.*

Szilvakék

*Fertőzött már a délutáni fény,
de mégis minden zugot bevilágít,
sohasem hittem volna, hogy a szilva
ennyire szilvakék lehet, Istenem,
ahogy szikrázik legalább két-három kosárnyi
szétszórvva mindenütt a boldog szilvafán,
hogy nem számít már semmi más,
csak ez a hamvas szilvakék,
azt is mondhatnám, hogy tökéletes,
ha lenne bármi is, ami teljesen olyan,
mint amilyennek a szavak mutatják,
egy pillanatnyi folt vagy horpadás,
esetleg egy sötétebb árnyalat nélkül,
nem édes, nem húsos, egyszerűen
szilvakék, csak erre vágytam mindig,
mintha a teremtő megfoghatatlan testének
egy-egy hatalmas, tojásdad molekulája
ragyogna a rémült levelek között,
mert találkozott a lélek és a látvány,
kell-e kívánnom ennél többet,
és kell-e igazán reménykednem,
hogy előbb-utóbb mi is eljutunk ide,
hiszen lemegy a nap, és holnap reggeltől
már egy porszem, egy virágszirom,
egy esőcsepp vagy egy belülről kifelé terjedő
árnyék roskasztja majd a szilvafát,
egy alig észrevehető szomorúság,
hogy nem lesz már szilvakék soha,
legfeljebb hasonlít hozzá,*

*mint a holtak arca az élőkéhez,
mint a szerelmesek arca azokéhoz,
akik nem szeretik egymást,
mint Jézus Krisztus arca bárkihez,
és mint a felejthetetlen szilvakék
a piaci árusok asztalán
halomba rakott szilvához.*

Ilyen lesz

*Ahogy széthúzzuk hátul a függönyt,
és megpillantjuk a kertet,
szóval pontosan ilyen lesz,
tudod, amikor majd tényleg,
hiszen ez most csak valamiféle próba,
majdnem azt mondtam, közvélemény-kutatás,
néhány hete már máshol lakunk,
de nem adtuk fel még teljesen a házat,
azt tervezzük, hogy néha hétvégeken,
esetleg nyáron hosszabb időre is,
ezúttal viszont kutyafuttában,
mert össze kellett szedni egy-két itt maradt
kéziratot, könyvet, ruhát, cipőt,
tehát csupáncsak ennyi,
legfeljebb több pók a gerendákon,
több veréb a háztetőn,
több fűcsomó a kövek között,
és zeng, zúg az aranyeső
ugyanúgy, ugyanakkor, ugyanannyira,
összerezzen, ha ránézünk,
mint akit rajtakaptak,
vagy csak megborzong a szélben,
nedves gyökerei nélkülünk is nyújtózkodnak,
hűvös ágai nélkülünk is hajladoznak
csillogó sárga morzsával teleszórva,
nélkülünk is lángol minden
az áprilisi napsütésben,
semmi fájdalom, semmi szenvedés,
s ha lenne mégis, úgysem tud róla,
mert tele van a világ mindenképpen,
tele lesz ezután is mindig,
élni akaró aranyesőm,
felejtesz minket,
tovább virágozol.*